

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 150/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianskeho združenia, Tulčík 310, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuský dohovor) uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 124/16/7710 zo 4. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianskeho združenia, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2016 doručená faxom a doplnená osobným podaním došlým 8. septembra 2016 sťažnosť Lesoochranárskeho združenia VLK, občianskeho združenia (ďalej len „sťažovateľ“),

pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z. z.) (ďalej len „Aarhuský dohovor“) uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa (ďalej len „prokurátor“) sp. zn. Pv 124/16/7710 zo 4. júla 2016.

2. Ako zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, sťažovateľ 21. januára 2016 adresoval Prezídium Policajného zboru (ďalej len „prezídium“) trestné oznámenie, v ktorom oznámil, že zrejme došlo k porušeniu zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov a trestnému činu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona tým, že 1. novembra 2015 bol v národnej prírodnej rezervácii Čergovský Minčol s 5. stupňom ochrany prírody zaznamenaný pohyb dvoch motorových vozidiel – štvorkoliek, o čom sťažovateľ predložil fotodokumentáciu. Oznámenie bolo postúpené na vybavenie Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Stará Ľubovňa, obvodnému oddeleniu Ľubotín (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), ktoré ho uznesením č. ORP-79/LU-SL-2016 zo 17. marca 2016 odovzdalo na prejednanie priestupku. Na sťažnosť podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku ho prokurátor uznesením sp. zn. 1 Pn 58/16/7710 z 23. marca 2016 ako nezákonné zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Okresným riaditeľstvom uznesením sp. zn. ČVS: ORP-79/LU-SL-2016 z 25. marca 2016 bolo začaté trestné stíhanie pre prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona. Následne, po doplnení dokazovania výsluchom svedkov, ako i na základe doplneného oznámenia sťažovateľa uznesením sp. zn. ČVS: ORP-79/LU-SL-2016 z 25. mája 2016 vec postúpil Okresnému úradu Stará Ľubovňa, odboru starostlivosti o životné prostredie, pretože dospel k záveru, že výsledky skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ opäť podal sťažnosť podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku, o ktorej prokurátor rozhodol uznesením sp. zn. Pv 124/16/7710

zo 4. júla 2016 tak, že ju ako podanú neoprávnenou osobou (§ 214 ods. 1 Trestného poriadku) zamietol.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že označeným uznesením prokurátora došlo k porušeniu jeho práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru a práva napadnúť úkony a opomenutia súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, pretože sťažovateľovi „*nepriznal oprávnenie svojim opravným prostriedkom - sťažnosťou sa domôcť preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia*“, hoci sťažovateľ spĺňa definíciu zainteresovanej verejnosti uvedenej v čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru. S poukazom na čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a § 46 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku a jeho porovnaním s definíciou zainteresovanej verejnosti podľa čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru dospel sťažovateľ k záveru, že „*ako verejnosť, ktorá môže byť ovplyvnená rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia*“ (čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru) je súčasne osobou, „*ktorej práva zákonom chránené boli trestným činom, o ktorom sa vedie trestné konanie, porušené*“, a preto nevidel dôvod na jeho vylúčenie z postavenia poškodeného v trestnom konaní. Ďalej sťažovateľ uviedol, že „*Územie, na ktorom malo dôjsť k spáchaniu trestného činu podľa § 305 ods. 2 Tr. zák. je súčasťou Chráneného vtáčieho územia Čergov, ktoré bolo vyhlásené vyhláškou č. 28/2011 Z. z. na účel zabezpečenia priaznivého stavu biotopov druhov vtákov európskeho významu a biotopov sťahovavých druhov vtákov sovy dlhochvostej, muchárika bielokrkeho, muchárika červenohrdlého, jariabka hôrneho, penice jarabej, d'atľa bielochrbtého, d'atľa čierneho, chriašteľa poľného, žlny sivej, kuvika vrabčieho, d'atľa trojprstého, kuvika kapcavého, lelka lesného, orla krikľavého, rybárika riečneho, včelára lesného, bociana čierneho, tetrova hôľniaka, orla skalného, muchára sivého, prhl'aviara čiernohlavého, krutihlava hnedého, žltochvosta lesného a prepelice poľnej a zabezpečenia podmienok ich prežitia a rozmnožovania*“. Označeným uznesením prokurátora sa sťažovateľ cíti vylúčený z uplatňovania práv poškodeného v prípravnom konaní. S poukazom na čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru zdôraznil, že hoci „*právomoc v oblasti životného prostredia sa delí medzi Európsku úniu a členské štáty, pokiaľ ide*

o výklad práva Európskej únie, ktorým Aarhuský dohovor nepochybne je, už v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie - Veľkej komory vo veci C - 240/09, v rozsudku zo dňa 8. 3. 2011 bolo skonštatované, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vykladať ustanovenia čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, keďže Únia uplatnila svoju právomoc a prijala Smernicu Rady 92/43/EHS (Smernica o biotopoch)“. Sťažovateľ je toho názoru, že citovaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-240/09 z 8. marca 2011 je aplikovateľný aj nad rámec správneho konania a vyplýva z neho možnosť sťažovateľa „napadnúť úkony a opomenutia súkromných osôb posudzovaná z iných hľadísk, osobitne za situácie, keď slovenský právny poriadok sťažovateľovi ako zainteresovanej verejnosti, nedáva inú možnosť napadnutia nezákonnosti úkonov súkromných osôb v súdnom konaní“.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a prijal takýto nález:

„Právo sťažovateľa Lesoochranárskeho zoskupenia VLK

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1,

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,

- napadnúť úkony a opomenutia súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru.

bolo uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 124/16/7710 zo dňa 4. 7. 2016, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnej prokuratúre Stará Ľubovňa pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 124/16/7710 zo dňa 4. 7. 2016 a vracia vec prokurátorovi Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy preskúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.

13. Podľa § 46 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05, III. ÚS 74/07).

15. Aarhuský dohovor stojí na troch pilieroch: práve verejnosti na prístup k informáciám o životnom prostredí, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe

verejnosti k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia. Pokiaľ prvé dva piliere smerujú k informovanosti verejnosti o stave životného prostredia na všeobecnej úrovni (1. pilier) a na úrovni všeobecno-právne záväznej (2. pilier), tretí pilier Aarhuského dohovoru sa týka prístupu verejnosti k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia. Vytvára garancie toho, aby každý, koho environmentálne práva boli porušené, mal možnosť spravodlivého posúdenia nezávislými orgánmi. Prístup k spravodlivosti sa nechápe iba vo vzťahu k prvým dvom pilierom, ale zasahuje aj nad ich rámec.

16. Ako z petitu sťažnosti vyplýva, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenia práva na prístup k správnomu alebo súdnemu konaniu umožňujúcemu napadnutie konaní a opomenutí právnických a fyzických osôb a verejných inštitúcií, ktoré sú v rozpore s jej národným právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uznesením prokurátora sp. zn. Pv 124/16/7710 zo 4. júla 2016.

17. Sťažovateľ tvrdí, že k uvedenému porušeniu uvedených jeho práv došlo z dôvodu, že prokurátor nepostupoval pri výklade a aplikácii práva v otázke postavenia sťažovateľa v prípravnom trestnom konaní v súlade s požiadavkami Aarhuského dohovoru, resp. rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-240/09, ktoré sa síce primárne vzťahuje na postavenie občianskeho združenia s predmetom činnosti ochrana prírody a životného prostredia v správnom konaní (a nadväzujúcom konaní pred súdom v správnom súdnictve), avšak nevidí dôvod, prečo by jeho aplikácia nemala vplyv aj na iné druhy konaní týkajúcich sa práva na životné prostredie a informácie o ňom.

18. Z označeného uznesenia prokurátora vyplýva, že tento preskúmal na základe podanej sťažnosti napadnuté uznesenie a zistil, že sťažnosť nebola podaná osobou na to v zmysle § 214 ods. 4 Trestného poriadku oprávnenou. Sťažnosť proti uzneseniu o postúpení veci je oprávnený podať len poškodený, resp. obvinený, „*pričom nemožno sťažovateľa - oznamovateľa považovať za osobu oprávnenú na podanie sťažností, aj napriek tomu, že je osobou oprávnenou na doručenie uznesenia o postúpení veci na*

prejedania priestupku“. Súčasne prokurátor skonštatoval, že „*v danom prípade je osobou oprávnenou na podanie sťažnosti len poškodený, ktorým je Slovenská republika zastúpená Okresným úradom v Starej Ľubovni, Odborom starostlivosti o životné prostredie“.*

19. Sťažovateľ vyvodil paralelu medzi definíciou pojmu zainteresovaná verejnosť, ktorou v zmysle čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru je verejnosť, ktorá môže byť ovplyvnená rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia, a definíciou poškodeného podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku tiež ako osoby, ktorej zákonom chránené práva a slobody boli trestným činom porušené či ohrozené. Verejnosťou Aarhuský dohovor rozumie jednu alebo viac fyzických alebo právnických osôb a ich združenia, organizácie a skupiny vytvorené v súlade s národnými právnymi predpismi alebo praxou.

20. Cieľom Aarhuského dohovoru je zaručovať práva na prístup k informáciám, účasť verejnosti na rozhodovacom procese a prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru, s cieľom prispieť k ochrane práva každého človeka, príslušníka tejto i budúcich generácií, žiť v životnom prostredí, ktoré je postačujúce pre zachovanie jeho zdravia a dosiahnutie blahobytu.

21. Cieľom, resp. účelom Trestného poriadku je náležité zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností spôsobom upraveným v Trestnom poriadku a osobitných právnych predpisoch, ktorý zodpovedá skutočnosti, a objasniť tak spáchaný trestný čin, zistiť jeho páchatel'a a uložiť mu spravodlivý a zákonný trest.

22. Pokiaľ prokurátor dospel k záveru, že sťažovateľ nie je poškodeným v intenciách Trestného poriadku, a teda nie je subjektom oprávneným na podanie sťažnosti podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku, nemožno mu pričítať ako pochybenie, že inštitút poškodeného v trestnom konaní nevyložil zainteresovanej verejnosti v zmysle Aarhuského dohovoru a na vec neaplikoval rozsudok Súdneho dvora vo veci C-240/09. Zatiaľ čo účelom Aarhuského dohovoru je zaistiť prístup k verejnosti ku konaniam vo veciach životného prostredia, trestné konanie je zamerané užšie. Je síce vedené širším spoločenským záujmom ochrany pred protiprávnym škodlivým správaním fyzických osôb, avšak možnosť verejnosti

ovplyvniť priebeh a výsledok trestného konania je limitovaná zásadami trestného konania (napríklad zásadou prezumpcie nevinu), ktoré ďalej ovplyvňujú postavenie subjektov v trestnom konaní a rozsah, v akom môžu ovplyvniť jednotlivé štádiá konania.

23. Sťažovateľ ako združenie s predmetom činnosti ochrana životného prostredia by v trestnom konaní mohol mať postavenie záujmového združenia občanov (§ 4 Trestného poriadku) s právom vyslať na prejednanie veci pred okresným súdom alebo krajským súdom zástupcu, ktorý sa na základe rozhodnutia súdu môže zúčastniť pojednávania, na ktorom podľa Trestného poriadku oznámiť súdu svoje stanovisko k prejednávanej trestnej veci, k osobe páchatel'a a k možnostiam jeho nápravy.

24. Netreba opomínať skutočnosť, že trestné konanie nastupuje post hoc po tom, ako k poškodeniu životného prostredia došlo, resp. malo dôjsť a nemá vplyv na rozsah vzniknutej ekologickej ujmy a informovania o nej. To, či konanie, ktoré k nemu viedlo, bude prejednané ako trestný čin alebo ako správny delikt (priestupok), už nemá vplyv na samo životné prostredie. Vo veci, v ktorej sa sťažovateľ domáha postavenia poškodeného, navyše, dotknuté protiprávne konanie bude ďalej prejednané v priestupkovom konaní.

25. Hoci to sťažovateľ priamo neartikuluje, možno z jeho sťažnosti vyvodíť intenzívny záujem na účasti na vopred neurčenom okruhu trestných konaní, ktorých predmetom je skutok, o ktorom sa možno domnievať, že je trestným činom proti životnému prostrediu alebo ním vznikla, či mohla vzniknúť škoda na životnom prostredí, a súčasne intenzívny záujem na trestnoprávnom postihu za skutok, o ktorom podal trestné oznámenie. Tento postoj s ohľadom na primárny záujem sťažovateľa – ochrana životného prostredia – je síce pochopiteľný, avšak hraničí s domáhaním sa trestného stíhania iného, čo je v demokratickej spoločnosti nepripustné. Trestné konanie totiž nie je vedené retribučným princípom.

26. Ústavný súd poukazuje tiež na to, že ak v príčinnej súvislosti s trestným činom proti životnému prostrediu bola spôsobená ekologická ujma, ktorú je potrebné považovať

za škodu (§ 124 ods. 3 Trestného poriadku), oprávnenia poškodeného v takom prípade vykonáva štát, resp. príslušný orgán štátnej správy starostlivosti o životné prostredie. Uvedené stanovisko má svoju oporu v zákone č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o životnom prostredí“), ktorý okrem toho, že ukladá každému, kto poškodením životného prostredia alebo iným protiprávnym konaním spôsobil ekologickú ujmu, povinnosť obnoviť prirodzené funkcie narušeného ekosystému alebo jeho časti (§ 27 ods. 1 prvá veta zákona o životnom prostredí), tiež ustanovuje ako oprávnený subjekt spôsobenej ekologickej ujmy štát (§ 27 zákona o životnom prostredí). Nemožno teda ani vysloviť, že neexistuje subjekt, ktorý by v trestnom konaní vystupoval ako poškodený a zastával záujem na odstránení nožnej ekologickej ujmy.

27. Pretože prokurátor postupoval pri aplikácii § 214 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 46 Trestného poriadku bez pochybenia, nemožno vyvodiť spojitosť medzi uznesením prokurátora sp. zn. Pv 124/16/7710 zo 4. júla 2016 a tvrdeným porušením označených základných práv sťažovateľa. Nič na tom nemení skutočnosť, že skoršia sťažnosť sťažovateľa podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku bola riadne prejednaná a prokurátor o nej rozhodol a napadnuté rozhodnutie policajta uznesením sp. zn. 1 Pn 58/16/7710 z 23. marca 2016 ako nezákonné zrušil, pretože toto oprávnenie prokurátorovi vyplýva aj v rámci jeho dozornej funkcie (§ 230 Trestného poriadku).

28. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

29. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017